

ការងារសម្រេចបានតាំងពីឆ្នាំ២០០៤

បន្ទាប់ពីភាពស្ងប់ស្ងាត់អស់រយៈពេលបីទសវត្សរ៍ ចំពោះការសិក្សាប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យនៅតាមសាលារៀនក្នុងប្រទេសកម្ពុជា មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាសហការជាមួយក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានបង្រៀនយុវជន និងយុវនារីកម្ពុជា នៅគ្រប់ស្រុក ខេត្ត ក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា បានអនុវត្តសកម្មភាពមួយចំនួនរួមមាន៖

- វេទិកាអប់រំសាធារណៈនៅតាមសហគមន៍នៅទីជនបទក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ជាមួយប្រជាជន និងយុវជន-យុវនារី ចំនួនជាង៥ពាន់នាក់។
- ធ្វើការរៀបចំ បោះពុម្ព និងចែកចាយសៀវភៅ "ប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ (១៩៧៥-១៩៧៩) ប្រមាណ១លានក្បាលសម្រាប់សាលាមធ្យមសិក្សាជាង១៧០០សាលា ក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។
- វគ្គបណ្តុះបណ្តាលគ្រូមូលដ្ឋាន ពីមាតិកាប្រវត្តិសាស្ត្រ និងវិធីសាស្ត្របង្រៀនប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ ដល់គ្រូបង្រៀនមុខវិជ្ជាប្រវត្តិវិទ្យា ភូមិវិទ្យា សីលធម៌-ពលរដ្ឋ និងអក្សរសាស្ត្រខ្មែរចំនួនជាង៥.០០០នាក់។
- ការផ្សព្វផ្សាយពាក្យស្លោកនៃការចងចាំ នៅតាមសាលារៀនមួយចំនួន និងការតាំងពិព័រណ៍ជាច្រើនកន្លែង នៅក្នុងបណ្តាសារមន្ទីរខេត្តមួយចំនួន អំពីប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ។
- សិក្ខាសាលាសម្រាប់ក្រុមការងារគ្រូបង្រៀន ស្តីអំពីការចងក្រងឯកសារប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ ជាមួយគ្រូបង្រៀនមុខវិជ្ជាប្រវត្តិវិទ្យា ភូមិវិទ្យា សីលធម៌-ពលរដ្ឋ និងអក្សរសាស្ត្រខ្មែរ ចំនួនជាង២០០នាក់។
- វេទិកាថ្នាក់រៀនសម្រាប់សិស្សវិទ្យាល័យចំនួន៩៥០នាក់ ក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ ស្តីអំពីសារៈសំខាន់នៃការសិក្សាប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ (១៩៧៥-១៩៧៩)។

ផែនការ ការងារសម្រាប់ឆ្នាំ២០១៧

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា សហការជាមួយក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ក្រោមជំនួយទ្រទ្រង់របស់ភ្នាក់ងារសហរដ្ឋអាមេរិកសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍អន្តរជាតិ និងអនុវត្តសកម្មភាពការងារសម្រាប់ឆ្នាំ២០១៧ ដូចខាងក្រោម៖

- វគ្គបណ្តុះបណ្តាលគ្រូមូលដ្ឋាន នៅខេត្តបាត់ដំបង កំពង់ចាម កំពង់ធំ និងព្រៃវែង ចំនួន៤កន្លែង ។
- វេទិកាថ្នាក់រៀនសម្រាប់សិស្សវិទ្យាល័យក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ ចំនួន៩ កន្លែង។
- វេទិកាអប់រំសាធារណៈសម្រាប់យុវជនកម្ពុជា ស្តីអំពីការប្រើប្រាស់កម្មវិធីលើប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយតាមបណ្តាញអ៊ិនធើណែត ដែលទាក់ទងនឹងប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ។
- ការផ្សព្វផ្សាយពាក្យស្លោកនៃការចងចាំ នៅវិទ្យាល័យតាមទីជនបទចំនួន៤កន្លែង។
- វគ្គបណ្តុះបណ្តាលគ្រូសិស្សនៅតាមមជ្ឈមណ្ឌលគ្រូកោសល្យភូមិភាគទាំង៦ ចំនួន៦កន្លែង។

"សហគមន៍អឺរ៉ុបប្រចាំនៅទីក្រុងភ្នំពេញ តាមរយៈការិយាល័យរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិសម្រាប់សេវាកម្រោង ឧបត្ថម្ភវគ្គបណ្តុះបណ្តាលគ្រូមូលដ្ឋាន ចំនួន២ នៅខេត្តបាត់ដំបង និង ខេត្តកំពង់ចាម។"

ព័ត៌មានបន្ថែម សូមទាក់ទង៖
 ផេង ពង្សារ៉ាស៊ី
 ប្រធានក្រុម ការសិក្សាអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រនៅកម្ពុជា
 មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា
 អ៊ីមែល៖ truthrasy.p@dccam.org
 ទូរសព្ទ៖ +៨៥៥ ១២ ៦៩៦ ៩៦១ / គេហទំព័រ៖ www.dccam.org

គម្របប្រថុត៖ លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ មិនសូវតែរកឃើញមកពីសាលាក្រុង អគារសភា និងកែងផ្លូវនោះទេ។ លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ ក៏អាចចាប់ផ្តើមចេញពីថ្នាក់រៀនដែរ។ ការអប់រំ ជាពិសេសតាមបែបគោលវិធីសិស្សមជ្ឈមណ្ឌល ក្តោបនូវសម្ពាធរួមរួម រវាងតម្រូវការក្នុងការផ្លាស់ប្តូរ និងតម្រូវការក្នុងការទទួលបានស្ថិរភាព។ សម្ពាធនេះបង្កើតឲ្យមានការពិភាក្សាដែលសង្គមក្រោយជម្លោះត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់ ប្រសិនបើសង្គមនេះចង់ដកខ្លួនចេញពីភ្នំពេញជុំប្រវត្តិសាស្ត្រនៃរាជធានីភ្នំពេញ ការគោរពសង្គតិ និងអំពើហិង្សា។ ក្នុងន័យនេះ ការអប់រំអាចជាផ្លូវមួយសម្រាប់សេរីភាពជុំវិញសន្តិភាព។ រូបភាពនេះ បង្ហាញពីសិស្សានុសិស្សថ្នាក់ទី១២មួយក្រុម មកពីវិទ្យាល័យអណ្តូង ជាវិទ្យាល័យមួយក្នុងចំណោមវិទ្យាល័យទាំង១៥ក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ ដែលក្រុមការងាររបស់មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា បានចុះទៅធ្វើវេទិកាថ្នាក់រៀនអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ។ សិស្សទាំងនេះកំពុងរង់ចាំត្រង់គ្រាប់ទទួលយកការបង្ហាញពីបុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា ទាក់ទងនឹងប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ និងទទួលយកសៀវភៅសិក្សាអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ។ សៀវភៅសិក្សានេះ ត្រូវបានប្រគល់ឲ្យសិស្សគ្រប់គ្នា ក្នុងអំឡុងពេលធ្វើវេទិកាថ្នាក់រៀនរបស់មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា។

រូបថត៖ អ៊ុច មកកា។ ចំណងជើងរូបថត៖ ផេង ពង្សារ៉ាស៊ី

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

ការអប់រំអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រខ្មែរក្រហមនៅកម្ពុជា

ការអប់រំអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រខ្មែរក្រហមនៅកម្ពុជា

(១៩៧៥-១៩៧៩)

ជាមួយនឹងអនាគតរបស់គុណការកាត់ទោសមេដឹកនាំខ្មែរក្រហម ក្នុងការកំណត់ចំនួនមេដឹកនាំជាន់ខ្ពស់ខ្មែរក្រហមកាន់តែតិចទៅៗ និងចំនួនប្រជាជនកម្ពុជាសព្វថ្ងៃ ដែលក្នុងនោះមាន៧០ភាគរយជាចំនួនអ្នកដែលបានកើតក្រោយអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រខ្មែរក្រហម ប្រទេសកម្ពុជាគឺកំពុងតែខិតមកដល់ចំណុចរបត់មួយ។ និយាយដោយឡែក ប្រជាជនកម្ពុជាបានជួបប្រទះនូវហានិភ័យយ៉ាងពិតប្រាកដនៃការបាត់បង់ការយល់ដឹង ការចងចាំ ហើយទីបំផុតត្រូវតែទទួលយកអតីតកាលដ៏លំបាកមួយ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត កម្ពុជាសកលកាប្រសើរកម្មដែលដើមឡើងយ៉ាងលឿនជាទីបំផុត ត្រូវតែដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមថ្មីៗ នៃកំណើនដែលប្រកបទៅដោយនិរន្តរភាព បូរណភាពនៃលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ និងសិទ្ធិមនុស្ស។

" ខ្ញុំចង់ដឹងថា ហេតុអ្វីបានជាខ្មែរក្រហមសម្លាប់ប្រជាជនខ្លួនឯងអស់ជាច្រើននាក់ ? "

ទស្សនៈគម្រោង

ការសិក្សាពីអំពើប្រល័យពូជសាសន៍ គឺចាំបាច់បំផុតក្នុងការថែរក្សាការចងចាំពីជីវិតរបស់ប្រជាជន កម្ពុជា ដែលបានស្លាប់នៅក្រោមអំពើហោរាហោរបស់ខ្មែរក្រហម ជាពិសេសនៅក្នុងផ្នត់គំនិតក្មេងៗ ជំនាន់ក្រោយ។ ការអប់រំបែបនេះគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់ ប្រសិនបើប្រជាជនកម្ពុជាស្វែងយល់ ពីមូលហេតុ និងហេតុផលនៃការកើតឡើងនៃប្រល័យពូជសាសន៍ ដែលធ្វើឲ្យមានសោក នាដកម្មកើតឡើង និងចេះដោះស្រាយពីបញ្ហាប្រឈមនានាដែលកើតចេញពីអំពើប្រល័យពូជ សាសន៍។

ចាប់តាំងពីឆ្នាំ២០០៤មក ទីភ្នាក់ងារសហរដ្ឋអាមេរិកសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍អន្តរជាតិ (USAID) គឺ ជាអ្នកគាំទ្រយ៉ាងសំខាន់មួយរបស់មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា ដែលធ្វើការលើការស៊ើបអង្កេតនិង ថែរក្សាឯកសារខ្មែរក្រហម និង លើកកម្ពស់ឲ្យមានការយល់ដឹងនិងចំណេះដឹងរបស់យុវជនកម្ពុជា នាពេលបច្ចុប្បន្ន។

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា បានតម្កល់ទុកឯកសារទាក់ទងនឹងរបបខ្មែរក្រហមច្រើនជាងគេ ក្នុងសាកលលោក និងដោយមានការគាំទ្រពីទីភ្នាក់ងារសហរដ្ឋអាមេរិកសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍ អន្តរជាតិផង មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា បន្តប្រមូលនិងរក្សាឯកសារបន្ថែមទៀត ដោយ ធានាថា ឯកសារទាំងនោះអាចប្រើប្រាស់បានជាសាធារណៈ។

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា គឺជាចំណែកដ៏សំខាន់មួយក្នុងការចូលរួមបង្កើតអង្គជំនុំជម្រះ វិសាមញ្ញក្នុងតុលាការកម្ពុជា ហើយអង្គការនេះនៅតែបន្តផ្តល់ប្រកាសឯកសារភស្តុតាងយ៉ាងសំខាន់ ដល់អង្គជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញក្នុងតុលាការកម្ពុជាបន្ថែមទៀត។

ដើម្បីលើកកម្ពស់ការយល់ដឹងជាសាធារណៈអំពីរបបខ្មែរក្រហម មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជាបាន ទទួលជោគជ័យក្នុងការដាក់បញ្ចូលកម្មវិធីសិក្សាពីអំពើប្រល័យពូជសាសន៍ ទៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សា ថ្នាក់វិទ្យាល័យ ក៏ដូចជាស្ថាប័នសង្គមផ្សេងៗទៀត រួមមានសារៈនិរន្តរ៍ សាកលវិទ្យាល័យ សាលា បណ្ឌិតសភាគរុបាល និងសាលាកងទ័ព។ មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា បន្តផ្តល់ការអប់រំដល់ យុវជន-យុវនារីជំនាន់ក្រោយរបស់កម្ពុជា អំពីអំពើប្រល័យពូជសាសន៍កើតឡើងនៅក្នុងប្រទេសរបស់ខ្លួន តាមរយៈការអប់រំសាធារណៈ ដែលជួយពង្រឹងនិងបង្កើនកិច្ចការរបស់អង្គជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញនៅ ក្នុងតុលាការកម្ពុជា។

សិស្សសាលាម្នាក់កំពុងដឹកនាវានៅលើផ្លូវចេញពីសាលារៀន ឆ្ពោះទៅកាន់ផ្ទះរបស់ខ្លួនក្នុងស្រុកត្រាំកក់ ខេត្តតាកែវ។ ផ្លូវនេះ ឆ្ពោះត្រង់ទៅកាន់មន្ទីរពេទ្យសិរីដ្ឋាន ក្រាំងតាចាន់ ជាកន្លែងដែលមនុស្សរាប់ម៉ឺននាក់ត្រូវបានជាប់គុកនិងក្រោយមកត្រូវបានសម្លាប់ បន្ទាប់ពីបានចោទប្រកាន់ដោយខ្មែរក្រហមថាជាជនក្បត់អង្គការ។ *រូបថត៖ អ៊ិច មករា ចំណងជើងរូបថត៖ ផែង ពង្សវាសី*

បណ្តាំចុងក្រោយ

ប៉ុច យួនលី ធ្លាប់ធ្វើជាគ្រូផ្នែកអធិការកិច្ចមួយរូប និងរស់នៅជាមួយគ្រួសារមួយ

ដែលមានសមាជិក១០នាក់ មុនពេលខ្មែរក្រហមគ្រប់គ្រងប្រទេសកម្ពុជាទាំងមូល នៅឆ្នាំ១៩៧៥។ នៅក្នុងរបបខ្មែរក្រហម ប្រសិនបើជនណាម្នាក់ហ៊ានលួចកត់ត្រា សំណេរអ្វីមួយ ជននោះអាចនឹងត្រូវសម្លាប់។ ប៉ុន្តែ យួនលី បានព្យាយាមប្រថុយ ប្រថាននឹងគ្រោះថ្នាក់ ក្នុងការសរសេរចងក្រងពីជីវិតខ្លួនសម្រាប់កូនចៅរបស់គាត់។ សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់ យួនលី ត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយជាសាធារណៈលើកដំបូង កាលពីឆ្នាំ២០១៤។ សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់គាត់បានឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីការលះបង់ របស់ឪពុកម្នាក់នៅក្នុងជំពូកដ៏ខ្មោចនៃប្រវត្តិសាស្ត្រមួយ។ (រូបថត៖ AP/Todd Pitman) <http://hosted.ap.org/interactives/2014/cambodia-diary/>

បុព្វកថាដោយសាស្ត្រាចារ្យ អ៊ី កន្ធាវីយ៉ា

នៅថ្ងៃទី៣១ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១៣ បន្ទាប់ពីការបញ្ចាំងខ្សែភាពយន្តឯកសារមួយបានបញ្ចប់ បុរសចំណាស់ម្នាក់បានងើបបង្ហាត់ៗ ទៅជួប លោក តាំង យុ នាយកមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា។ គាត់កាន់សៀវភៅកំណត់ហេតុមួយក្បាល ដែលសន្លឹកសៀវភៅបានប្រែទៅជាពណ៌លឿង ដោយសារតែអាយុរបស់សៀវភៅនោះ។ សៀវភៅនោះគឺជាកំណត់ហេតុរបស់ និយាយអំពីរឿងរ៉ាវរបស់បុរសម្នាក់ដែលជាជនងគ្រោះនៃរបបប្រល័យពូជ សាសន៍ខ្មែរក្រហម។ កូនស្រី និងកូនប្រុសរបស់ម្ចាស់កំណត់ហេតុ បានប្រគល់សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់ឪពុកខ្លួន ឲ្យមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា ដោយសង្ឃឹមថាមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជានឹងថែរក្សាសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះមិនឲ្យបាត់បង់។ តំរហ៍នេះ គឺជារឿងមួយដែលកម្រនឹងជួបប្រទះ។ បើទោះបីជាសៀវភៅកំណត់ហេតុជាច្រើនដែលបានសរសេរ និងចងក្រងឡើងនៅក្នុងរបបខ្មែរក្រហមនៅសេសសល់មកដល់សព្វថ្ងៃ ក៏សៀវភៅកំណត់ ហេតុទាំងអស់នោះភាគច្រើនជាសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់កម្មកិច្ចខ្មែរក្រហម ដែលកត់ត្រាអំពីវត្តសិក្សារៀនសូត្ររបស់ខ្លួនតែប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុង របបមួយដែលការសរសេរកត់ត្រាអាចនឹងត្រូវបានដាក់ទោសនិងជាប់សង្ស័យផ្នែកនយោបាយ មនុស្សមួយចំនួនតូចណាស់ដែលហ៊ានប្រថុយ ប្រថាននឹងពណ៌ជីវិតខ្លួនឯងនិងជីវិតរបស់ក្រុមគ្រួសារ ដើម្បីសរសេរកត់ត្រាអំពីជីវិតខ្លួនឯងទុក។ ជាក់ស្តែង លោកគ្រូផ្នែកអធិការបឋមសិក្សា ប៉ុច យួនលី ត្រូវបានចាប់ខ្លួន និងស្លាប់នៅក្នុងគុកមួយរបស់ខ្មែរក្រហម ដោយសារតែខ្មែរក្រហមបានរកឃើញរូបថតមួយចំនួនរបស់គាត់ ដែលបានបង្ហាញអំពី ជីវិតប្រវត្តិរបស់គាត់។ កំណត់ត្រានេះគឺជាសម្លេងមួយពីប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលជម្រះនិងការលប់បំបាត់។ នេះក៏ប្រហែលជាហេតុផលមួយ ដែលជម្រុញ លោក ប៉ុច យួនលី ឲ្យហ៊ានប្រឈមនឹងគ្រោះថ្នាក់ដែលអាចកើតឡើងមកលើគាត់ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់កត់ត្រានិងចងក្រង អំពីជីវិតរបស់គាត់ទុក។ កំណត់ត្រានេះ បានឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីអនុស្សាវរីយ៍ទាំងឡាយដែលគាត់ដឹងថា គាត់នឹងមិនអាចមានជីវិតរស់នៅដើម្បីចែក រំលែករឿងរ៉ាវរបស់គាត់ដល់ក្មេងជំនាន់ក្រោយនោះឡើយ។

នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់គាត់ លោក យួនលី បានពិពណ៌នាអំពីពង្សាវតារគ្រួសារ ការសិក្សាអប់រំ និងវិជ្ជាជីវៈរបស់គាត់ ចាប់ពីសម័យ អាណានិគម រហូតដល់ការទទួលបានឯករាជ្យជិតពីទេសរត្សរ៍ មុននឹងការចូលមកដល់នៃសង្គ្រាម និងបដិវត្តន៍។ គាត់បានសរសេររៀបរាប់អំពីការតស៊ូ រើបម្រះចេញពីភាពក្រីក្រ ភាពជោគជ័យ ការរៀបការជាមួយប្រពន្ធអាយុ១៥ឆ្នាំ និងការកសាងគ្រួសាររបស់គាត់។ ការរៀបរាប់នេះ បានបង្ហាញឲ្យឃើ ញពីជីវិតរបស់ប្រជាជនកម្ពុជាមុនពេលដែលសង្គ្រាមបានចាប់ផ្តើម។ យួនលី មានបងប្អូនបីនាក់។ គាត់កើតនៅក្នុងគ្រួសារកសិកម្ម ទៅក្នុងភូមិភ្នំដំរី ឃុំ តាំងក្រាំង ស្រុកជើងព្រៃ ខេត្តកំពង់ចាម។ ដូចគ្នានឹងក្មេងប្រុសដទៃទៀតដែលមានអាយុស្រករនឹងគាត់ និងមានជីវភាពលំបាកផងនោះ យួនលី បាន ចាកចេញពីភូមិកំណើតរបស់គាត់ទៅស្នាក់នៅវត្ត ដើម្បីសិក្សារៀនសូត្រនៅទីក្រុង មុនពេលដែលគាត់បញ្ចប់វគ្គបណ្តុះបណ្តាលគ្រូបង្រៀនឯកទេស អប់រំវាយ។ នៅឆ្នាំ១៩៤៣ គាត់បានចូលបម្រើការនៅក្នុងក្រសួងអប់រំ និងបានចូលរួមសិក្សាទៅកាន់ប្រទេសហ្វីលីពីន នៅឆ្នាំ១៩៥៧ និងសហរដ្ឋ អាមេរិក នៅឆ្នាំ១៩៦១។

នៅឆ្នាំ១៩៤៥ គាត់បានរៀបការជាមួយ សោម សេងអៀត មានស្រុកកំណើតនៅឃុំពាយ័ណ៍ ស្រុកពាយ័ណ៍ ខេត្តកំពង់ធំ។ គាត់មាន កូន១០នាក់ រួមមាន ១) ប៉ុច សានីទី ២) ប៉ុច ស៊ីវា ៣) ប៉ុច សុរិយា ៤) ប៉ុច សុនីមិ ៥) ប៉ុច សុរស្មី ៦) ប៉ុច សុរិចិត្រ ៧) ប៉ុច វិសិដ្ឋនារី ៨) ប៉ុច វឌ្ឍនាការ ៩) ប៉ុច សុចិន្ទានី និង១០) ប៉ុច វិបុលជាតិ។ កូនស្រីរបស់គាត់ឈ្មោះ វិសិដ្ឋនារី ដែលបានប្រគល់កំណត់ហេតុរបស់ឪពុកខ្លួន ឲ្យមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា។ បន្ទាប់ពីឪពុករបស់គាត់បានបាត់ខ្លួនអស់រយៈពេលជិត៣៥ឆ្នាំ។ លោក ប៉ុច យួនលី ចាប់ផ្តើមចងក្រងបទពិសោធន៍ របស់គាត់ បន្ទាប់ពីខ្មែរក្រហមបានជម្លៀសក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ចេញពីខេត្តកំពង់ចាមទៅភូមិជំទាវជ្រែង។ នៅថ្ងៃទី១ ខែសីហា ឆ្នាំ១៩៧៦ គាត់ត្រូវ បានអង្គការហៅឲ្យជួយលើកដើមភ្នំតម្កល់ដើមដែលបានលំលើស្រែ។ គាត់បានបាត់ខ្លួនចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក។ នៅក្នុងកំណត់ហេតុរបស់គាត់ នៅថ្ងៃទី៩ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៧៦ នៅភូមិជំទាវជ្រែង គាត់បានរៀបរាប់ទៅកាន់«កូនជាទីស្រឡាញ់ និងជាទីនឹកលើក សានីទី និងស៊ីវា» និងការរៀប រាប់ពីផ្សេងទៀតនៅថ្ងៃទី២៩ ខែកុម្ភៈ និងថ្ងៃទី១ ខែសីហា ឆ្នាំ១៩៧៦ លោក យួនលី បានពិពណ៌នាអំពីការបំបែកគាត់ចេញពីកូនរបស់គាត់ពីនាក់ ការបាត់បង់ និង ការឈឺចាប់របស់គាត់នៅក្នុងរបបខ្មែរក្រហម។